

GRAABNER – Bezčasí - FOBIASINE metal/underground zine

Jen celkem nedávno jsem se v recenzi na prvotinu BRAN odvolával na základnu přítel jako nejspolehlivější zdroj hudebních tipů a ejhle. Publicista Pavel Kučera si do svého pořadu On Air pozval bubenickou ikonu Štěpána Smetáčka, ten mezi řečí přinesl cosi o projektu **GRAABNER**, který by mohl vonět fandům KING CRIMSON, a jaci jste byli, kamarádi.

Nebylo třeba vyvíjet téměř žádné detektivní úsilí, protože kapela má šikovně „zrobené“ internetové stránky, kde se dozvíte odpověď téměř na každou položenou otázku. Že centrálním mozkiem je vystudovaný konzervatorista (baskytara, kontrabas) Mirek Gärtner, že se mu zanedlouho zhoupne na krku sedmý kříž a muziku tvoří víc jak pět desetiletí. Tyto informace mne dostaly do mírných rozpaků, protože jsem doposud neměl o jeho tvorbě sebemenší tušení. Budiž mi útěchou, že spolek MANŽELÉ, se kterým zanechal nejvýraznější stopu, se mimo jiné honosí titulem – zakladatelé českého rapu a hip-hopu a tímto směrem moje pozornost ubírána zkrátka nebyla. Nicméně, když si uděláte chvilku a sjedete očima celou jeho hudební minulost, obdivné reakce se dostávají tak nějak samovolně. A hlavní postavou to zdaleka nekončí. Pominu-li bubenickou star, velkou mírou zaujal post pěvce, který zaujímá Honza Holeček, nad jehož společným projektem s Pavlem Marcelem

Jestli jsem při průzkumu „**Bezčasí**“ nezřídka narazil na pasáže, vlastně i celé skladby, které vyžadovaly větší porci času, soustředění a proč to nepřiznat, někdy je bylo třeba odložit a vyčkat na příznivější naladěnou mysl, s „Krajinou“ to bylo od začátku docela jinak. Od prvního seznámení si mne omotala kolem prstu a mám-li být upřímný, nevyvinul jsem sebemenší snahu se bránit. Krásná, podmanivá, dokonalá ve všech směrech.

Těžko mi při poslechu muziky udělá něco větší radost, než když hudební doprovod probouzí stejné emoce, o kterých vypráví lyrika písně a „Tanečnice“ je právě taková.

Již mne při psaní recenzi párkrát napadlo, jak by autor reagoval, když bych mu vylíčil, jaké spouští představy a píše scénáře jeho hudba. Trochu se obávám, že u skladby „Americkéj páj“ by následovalo protočení bulev, odplivnutí do všech světových stran a trojí pohazení jedookého kocoura proti srsti. Naštěstí brzy bere za své nejen tušená podobnost s kouskem PRAŽSKÉHO VÝBĚRU „Komu se nelení, tomu se ženění“, ale i ..., to si pro zachování posledních zbytků dobré pověsti raději nechám pro sebe. (úsměv)

Pokud dle názvu „Panoptikum ztrát“ tušíte návrat tklivého blues, upírají se vaše myšlenky správným směrem. Může trochu mást svižnější rytmika, ale posmutnělý výraz příliš nepoznamená a já znovu neváhám projevit notnou porci nadšení nejen ze skladby jako celku, ale i z vyzobávání partů jednotlivých muzikantů. Nejspíš jste si všimli, že jsem v článku nevěnoval příliš pozornosti instrumentálnímu výkonům. Má to svoji logiku. Na to se nedá nic moc napsat. Nejde říct „tady je to blbě, takhle by to bylo lepší“. To samé platí u lyriky. Deset básní, deset sdělení – nespočet možností jak si je vyložit. Album je maximálně dotažené po všech stránkách a je jen a jen na posluchačovi, jestli se odrazí, nebo ho pohltní.

Závěrečná, trochu funky věc, „Bílá vrána“ je nazpívána legendou Jindrou Vobořilem, který k ní napsal i slova. Skladba, která mi svoji náladou zpočátku nezapadala do konceptu, postupně (natruc rozverným trumpetkám) dorostla a dozrála.

Už z dálky slyším lomoz zpátečního vlaku a vite vy co, nechám ho ujet a dám si to ještě jednou. Doufám, že tímto albem GRAABNER neřekl poslední slovo a múzy Mirkovi Gärtnerovi dál zachovají přízeň.

Seznam skladeb:

Byl

Bezčasí

Jednou snad

Podzimní

Rainbow

Krajinou

Tanečnice

jsem se na stránkách Fobie rozplýval loni. K doplnění sestavy zbývá dvojice kytaristů, kterými jsou Tomáš Fuchs a Jakub Červinka. Jen pro zajímavost dodám, že jestli se nemýlím, tak kompletní hudební sekce jsou vystudované „konzervy“ a že vás tento fakt ve víc jak hodinové produkci ani moc nepřekvapí.

Čas od času, v nepravidelných intervalech, mne přepadá touha po dílech starých progresivních, respektive artrockových bardů a nezřídka býváám posmutněle zasněný, jak to muselo být fajn, zažívat ty časy na vlastní kůži. To GRAABNER částečně mění a nabízí alternativu. S nimi se klidně mohu vydat na výlet do minulosti, aniž by mi obálku nahrávky rozmočily nostalgické slzy, neb jsem teď a tady v centru dění. Sotva se ve vlaku, jež vás má za úkol dopravit nějakou tu desítku let nazpět, pohodlně usadíte, riff úvodní písně „Byl“ hlásí, že cíl je na dohled. Aura legend, jakými byli například YES nebo KING CRIMSON, je všudypřítomná. Skladba má úctyhodných jedenáct minut a její zdlouhání připomíná výlez strmého kopce, místy ztížený skalními výběžky, jež vyžadují maximální soustředění a vytrvalost, ale i s koncem, který za vynaloženou námahu stojí. S klávesovým motivem se zhruba čtyři minuty před koncem dostávám na vrchol a cítím se dokonale povznesený. Velká zvědavost cloumala mou schránkou, jak si se syrovým prog rockem poradí Honza Holeček a byl jsem mírně zaskočený. Vůbec nemíním zpochybňovat kvalitu jeho zpěvu, nejsem šílenec. Protože mi ale v posledních měsících z jeho úst zněla lyrika přednášená jazykem anglickým a co si budeme, zároveň byl též hozený trochu jinak, proletěla mi při prvních konzumacích hlavou otázka – je to skutečně on? Ty další, vedené víc do hloubky, přesvědčily, že nepochybně ano, a přes drobné mušky (doteď zcela nechroupu prodloužení konců slov (tajemný-ýýý) v „Byl“) se nápad pro jeho oslovení jeví být nápadem z kategorie skvělých.

V jistém stádiu povznesenosti mne udržuje i druhá „Bezčasí“. Původně jsem měl v úmyslu vyzdvihnout kytaru coby hlavního hybatele atmosférou, ale čas a množící se poslechy ukázaly, že bych vás přivedl v omyl. Její hlas a úloha jsou nepochybně výrazné, ale odsoudit tím ostatní do rolí druhých houslí by bylo uňahané. A to není třeba pouštět se nijak hluboko, jen seškrábnu vrchní slupku a už mne šimrá pod bradičkou lahůdkové pobublávání kapelmajstrovy baskytary, kopákové swingování Štěpána Smetáčka, o coverdaleovských dotecích vokalisty ve vyjatějších polohách nemluvě.

Následující tři věci vezmu trochu letecky. U „Jednou snad“ mne zaujalo nezvyklé, příjemné návykové frázování, s podobně fungujícím refrémem, který se bez předešlého avíza usadil v myslí a na výzvy k odchodu prozatím nereaguje. V úvodu „Podzimní“ si konzervatoristé mažou chudáka pisálka na chleba, burčují neškolenou představitost na maximum a k vykreslení podzemního nečasu nakonec vypomůže i fotografie pod textem písně. Užívám si proměnlivé nálady skladby, kdy jsem chvíli bičován kapkami hnanými větrem a šedá obloha mění okolí v kulisy hororových filmů, abych v momentu nastavoval tvář hřejivému slunci a obdivoval krásu a bohatost barev tohoto ročního období. Poslední z průletové trojice „Rainbow“ donutí labužnický mlasknout leckterého vyznavače blues rocku. Poklidné houpavé rytmy zdobí foukačí harmonika a Honza Holeček potvrzuje, že ačkoliv se neztrácí, ani když se pustí mimo dobře známé cestičky, doma je doma.

Americkéj páj

Panoptikum ztrát

Bílá vrána

Čas: 64:54

Sestava:

Mirek Gärtner – baskytara, kytara, klávesy, harmonika, zpěv

Štěpán Smetáček – bicí

Honza Holeček – zpěv

Tomáš Fuchs – kytary

Jakub Červinka – kytary

Hosté:

Ivo Bohuslávek – kytary

Magda Tučková – zpěv

Miroslav Zembala – trumpety

Jindra Vobořil – zpěv

Jan Dočekal – klávesy

<https://www.graabner.cz/>